

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Lepram Iudæorum olim multas ob caussas fuisse monstrosam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

autem ad grauiora eorum peccata punienda. 1. Murmuris & rebellionis, vt Mariæ sorori Moyſis contigit. 2. ob ſimoniam, vt Giezi euenit, pro ſanitate diuinitus Naaman data, munera accipienti. 3. ob homicidium, ob quod Dauid Ioabo Abner occidenti lepram eſt imprecatus. 4. ob ſacrilegiū, ob quod Ozias rex ſacerdotium uſurpans atque incenſum adolere, & vt dici ſolet, *in patellam dare* volens, à Deo lepra tactus eſt. Quemadmodum ergo ſeruos vanales Romani cretā, ita diuina Nemefis impios Iudæos leprā notauit. *Et ecce Maria apparuit candens lepra quaſi nix*, ex formoſa heroide in luridam & monſtroſam laruam commutata.

Vitium autem iſtud lepræ monſtroſum fuiſſe, varia oſtendunt. Nam 1. cuiuſcemodi lepra in pœnam à Deo inflicta, non inflicta eſt modo naturali, ſed diuinitus, repente, verbo vno, vna imprecatione, cūm lepra alia, vel contagio, vel corrupto paulatim ſanguine, aliōue humore exuperante acquiratur. 2. Eſt lepra illa Iudæorum ſimilis fuerit veteri lepræ Græcorum, non tamen ex ſimili cauſa nata eſt. De Græcorum lepra ait Hippocrates: *Lepra, & pruritus, & ſcabies, & impetigines, & vitiligo, & alopecia à pituita ſunt; ſunt autem turpitudine magis, quàm morbi.* Hæc autem turpitudine, licet aſpectu ſimilis ſit lepræ Græcorum, non tamen ſimilis eſt ortu. Illa ex pituita, hæc ex Dei pœna, illa naturaliter, iſta diuinitus vnde vnde pullulauit. 3. Eſt tam Iudæorum quàm Græcorum lepra, vt docet Franciſcus Valeſius, varia vitia & turpitudines externi corporis comprehendat, quorum vnum naſcitur ex alio, idque in naturali lepra ex redundantia pituitæ, vel melancholiæ, per variam alterutriuſ ianſionem, aut remiſſionem; & Deus quiuerit etiam hiſ humoribus aëre corrupto, leproſi contactu, tanquā cauſis ſecundis vt ad plectendos Iudæos, non videtur tamen iſs uſus; quia hæc omnia vim propriam & adæquatam in veſtibus & muris gignendi lepram non habuerunt, niſi Deo ſingulariter concurrente & inoperante. Quis etiam melancholiæ aut pituitæ aſcribat lepram manus in Moyſe, tam citò natam & rurfus denatam? ad quem dixit Dominus: *Mitte manum tuam in ſinum tuum. Quam cūmi miſiſſet in ſinum, protulit leprouſam.*

Ecccc

Num. 12. 10.

4 Reg. 5. 27

2. Reg. 3. 19.

4. Reg. 15. 5.

Num. 12. 10.

II.

Hippocrat. lib. de Affectionib.

Franc. Valeſius lib. de ſacr. Philoſ. cap. 19.

Exod. 4. 6.

sam instar niuis. Retrabe, ait, manum tuam in sinum tuum, Retraxit, & protulit iterum, & erat similis carni reliqua. Quæ tam subito erumpens, ac rursus euanescens lepra, instar monstri ac prodigij, Moyfi est exhibitæ, nullâ utique in corpore eius pituitâ, aut melancholiâ intensâ vel remissâ. Multo minus in veste, vel muro pituita, aut melancholia aliqua potuit esse lepræ causa. 4. Adde quod, ex doctrina S. Augustini, vetus Iudæorum lepra sæpe coloris magis fuerit vitium, quàm valetudinis, aut integritatis sensuum atque membrorum. Quæ de causa leprosi à Christo non sanati, sed mundati esse scribuntur, & ipsi quoque leprosi non tam sanari, quàm mundari cupiebant: *Et ecce leprosus veniens adorabat eum dicens: Domine, si vis potes me mundare. Et extendens IESVS manum tetigit eum dicens: Volo, Mundare. Et confestim mundata est lepra eius.* Et infra: *leprosi mundantur.* Quin & ad Apostolos ait: *Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, &c.* Quoniam ergo nostra lepra carnes & ossa depascitur, Iudæorum autem ferè tantùm in cute fuerat, sunt qui existiment, vel hinc sufficientem sumi differentiam posse. Quanquam ego hoc non ita firmum censeam: etsi enim id potuerit subinde esse discrimen, tamen de Maria Moyfi sorore ita loquitur Aaron: *ecce iam medium carnis eius deuoratum est à lepra.* Serpebat ergo lepra illa & carnem corripiebat, immò deuorabat. 5. Igitur firmitus est indicium illud, quod lepra nostra sit ferè incurabilis, lepra autem Iudæorum sæpe fuerit curata, sicut frequenter vnus idemque morbus in alio climate alius est, aliaq; habet symptomata. Curari autem potuisse lepram Iudæorum, constat è diuino codice. 6. Illud profectò liquidum est, nostrâ à leprâ neque vestes, neque domos corripì, vt fiebat à lepra Iudæorum. Quæritur sanè, quo modo lepra illa potuerit muro aut vestibus accidere? Ad quam quæstionem respondet Valesius, cum lepra sit morbus non minùs quàm pestis contagiosus, sicut pestis semina solent adhærere vestibus, cubiculis, domibus, poculis, lacibus (per hæc enim omnia accidit fieri infectionem) ita pariter etiam lepram posse vesti aut muro adhærere, esseque posse domum aut vestem æquè leprosam ac pestilentem.

Sed

S. Aug. lib. 2.
Quæst. Euan-
gel. q. 40.

Matth. 8. 2.

Matth. 11. 5.
Matth. 10. 8.

Num. 12. 12.
Leuit. c. 13. &
c. 14.

Sed verosimilius Theodoretus ait, domos aut vestes olim non dictas fuisse tantum idcirco leprosas, quod vapores noxios & contagiosos haberent, & homines inficerent; sed quod ipsa infecta, non secus ac homines eroderentur. Constat enim, Deum olim, dum peccarent Iudaei, lepram hanc infligere solitum vestibus, aut domibus eorum, ut per eam possessores ad sanitatem mentis reuocaret. Quia igitur lepra haec non tam naturalis fuit, quam plaga à Deo immissa, videtur fuisse qualitas quaedam corrosiva (qualis est in sale, nitro, vitriolo, quae vestes & stannum, & ferrum exedunt) vel corruptiva solis Iudaeis propria, alijs Gentibus ferè incognita. Vbi enim, aut quae nunc vestes, qui parietes leprae non faciendae, sed etiam patiendae sunt capaces? Capaces fuerunt vestes & parietes Iudaeorum. Vnde monstruosa res fuit illa lepra. Certè nunc lepra propriè non se diffundit à leproso in vestes, vel domum eius, oporteret enim omnes leproso vestes arrodi, & putrescere. Esto autem, sicut pestis vesti aut domui adhæret, eamque reddit homini pestilentem, dum ex ea vapores pestilentes contrahit; haud tamen vlla pestis vesti vel domui ita inhæret, aut ita eam inficit, ut illam consumat & interimat. Igitur lepra nunc non inhæret, sed adhæret tantum vesti, aut domui, neque eam facit leprosam formaliter, ut olim, sed tantum causaliter, quia eam homini afflare potest. Quanquam autem etiam nunc aliquam subinde cariem in lignis, calce & lapidibus reperimus; non tamen ea est talis lepra, quae novos quoque solidosque lapides inuadat, erodat & absumat, ut olim lepra Iudaica. Vnde iussi sunt omnes lapides lepra infecti ex domo eximi, & noui substitui, qui si postea lepra infecti inuenirentur, iubebatur domus dirui; adeo etiam muri tunc ipsi leprosaliter, ut ita dicam, ægrotauerunt.

Quid leproso deformius? immo, si lepra est monstrum, quid monstruosius? Horrorem hunc Mundi moderatores, in Iudaeis ostendit, ut peccatum, causam illius, horreamus. Est enim peccatum animae lepra, maximeque illud, quod lepra legitur fuisse punitum. Murmurauit contra Moysen soror, & lepra percussa est. Appositè, ita culpa & poena congruebant.

Eccce 2

Quippe

Theodoretus
q. 17. in Leuit.
c. 13.

VI
Leuit. 14. 44.
Ita fere Cornel.
à Lapid.
in Leuit. c. 13.

III.